

lige Stemning for sig her i Tinget. Som et andet Forslag, jeg heller ikke tror er vel motiveret, vil jeg nævne Forslaget under Nr. 21 angaaende Bøtteri. Men jeg lægger som sagt ikke overdreven Vægt paa, at man saaledes kan udpege forskellige Enteltheder, hvor man har en anden Mening. Jeg er for mit Vedkommende tilfreds med Udvalgets Arbejde i sin Helhed.

Egentlig har jeg kun begæret Ordet for at fraraade de Vædringsforslag, der ere stillede af det ærede Medlem for Præsto Amts 3dje Valgfreds (Beth), nemlig Vædringsforslagene til § 9, § 10 og § 12 paa Blad Nr. 111. Jeg stønner ikke rettere, end at Vædringsforslagene ere meget lidt vel grundede, og det vilde forundre mig i særlig Grad, om det høje Ting virkelig vilde vedtage noget af dem. Hvad det første Vædringsforslag angaar, at „Anker over at være paalagt Forsørgelsespligt kunne af den paagældende indbringes for Domstolene“, vil jeg sige, at dette jo beror paa en besynderlig Sammenblanding af to forskellige Ting, nemlig af selve Forsørgelsespligten og af den Understøttelses Omfang, som begrundes paa Forsørgelsespligten. Jeg kan ikke begribe, at man kan læse det foreliggende Lovforslag saaledes, at der i det skal være givet en Regel om, at Forsørgelsespligtens Konstatering for Fremtiden skal være et Dyrighedsanliggende. Jeg finder, at det er umuligt at forstaa Lovforslaget paa denne Maade. Om der er Forsørgelsespligt, afhænger jo af familieretlige Forhold, af Slægtskab eller Egteskab. Om en Mand er Fader til et Barn eller gift med en Kvinde, er et familieretligt Spørgsmaal, der selvfølgelig selv om dette Forslag vedtoges, ligesom hidtil vil være i Tvivlstilfælde at afgøre af Domstolene. Derom kan der formenlig ikke rejses fornuftig Tvivl. Dernæst er det vel grundet, at Lovforslaget fastslaar den samme Regel, som vi have haft hidtil, at Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang der, hvis Forsørgelsespligten er konstatet, skal ydes Understøttelse, bør være et administrativt Anliggende; det kan ikke, mener jeg, gøres til et Domstoleanliggende. Derfor synes det mig besynderligt, at ville foreslaa, saaledes som det omhandlede Vædringsforslag gaar ud paa, at for Fremtiden skulle Anker over at være paalagt Forsørgelsespligt bringes ind for Domstolen, altsaa ikke blot Spørgsmaalet om selve Pligtens Eksistens, men ogsaa Spørgsmaalet om, i hvilket Omfang der skal ydes Understøttelse. Jeg tror, at vi vilde komme til aldeles abnorme Forhold, om for Fremtiden Herredsfogderne, Over-

retterne og Højesteret som sidste Instans skulde skønne over, i hvilket Omfang der i foreliggende Tilfælde skulde ydes trængende Hjælp. Jeg anser dette for fuldstændig umuligt og fraraader altsaa Vedtagelsen af dette Vædringsforslag. Jeg vil tilføje, at den Udvej, som det ærede Medlem for Bøtteri Amts 2den Valgfreds (Berg) anviste, at man kunde lægge Vædringen hen til § 11. (Berg: Stille Vædringsforslag til § 11). Ja, stille Vædringsforslaget til § 11, hvor der er Tale om en betinget Underholdspligt i visse særlige Tilfælde, vilde aldeles ikke hjælpe. Det er nemlig klart, at da der i Paragraffen ikke er Tale om ubetinget Underholdspligt, men kun Tale om, at under visse Omstændigheder kan en Person tilpligtes at yde Underholdsbidrag, Omstændigheder, der navnlig afhænge af den vedkommendes hele økonomiske Forfatning og Evne til at yde en saadan Hjælp, kan det ikke gaa an at henlægge Skønnet over disse Omstændigheder til Domstolene. Man maa blive staaende ved den foreslaaede Regel, der stemmer med, hvad der nu gælder med Hensyn til sindsyges Understøttelse. Herom siger den gældende Lov, at Forældre og Børn gensidig skulle hjælpe hinanden uden Hensyn til Alderen, for saa vidt de have Evne dertil. Altsaa er der der Tale om en betinget Forsørgelsespligt. Om Betingelsen er til Stede, er et Forhold, der afgøres af Dyrigheden, og noget lignende er jo foreslaaet for de i § 11 omhandlede Tilfælde. Jeg tror, at det er den korrekte Maade at ordne dette Forhold paa. Hvad § 9, andet Stykke, angaar, gaar det af det ærede Medlem for Næstved stillede Vædringsforslag jo ud paa, at man skulde stryge Bestemmelsen om, at Underholdsbidrag fremtidig kunde gøres til Genstand for Afsoning. Jeg er ikke i Stand til at indse, at det vilde være et Fremskridt, at man gjorde den trængendes Stilling vanskeligere for Fremtiden. Det forekommer mig, at det allerede nu kan være vanskeligt nok for forladte Hustruere eller for uægte Børn at faa, hvad de have et i Sagens Natur dybt grundet Krav paa. Ved at stille dem retlig svagere vil man kun opnaa at gøre disse Menneskers Stilling endnu vanskeligere for Fremtiden. Jeg synes ikke, at det er den Vej, man bør gaa. Og vilde man endelig gaa den, havde det dog været rimeligere, om man for to Aar siden, da man havde et herhen hørende Lovforslag under Forhandling og Afgørelse, havde rejst Spørgsmaalet; men der var ikke Tale derom den Gang, og jeg stønner ikke, at de to Aar, der ere